

się, flumina in vallem; ścinać się, krzepnąć, sanguis formidine coit; —przenoś. łączyć się, ut placidis coeant immitia; non possunt ista coire.

**Coepi, coeptum, coepisse, zaczy-
nać, rozpoczynać, a) przech. cur-
sum; bellum coeptum esse; zwy-
kle z tryb. bezok.: coepit illo in
periculo esse; res romana cresce-
re coepit; z tr. bez. hier. consu-
les coepere creari; vasa conjici
coepa sunt; lapides jaci coepti
sunt; Africanus appellari coeptus
est; undique premi sunt coepti;
stańd coeptus, zaczęty, coepo bello;
b) nie przech. ubi dies coepit; (za-
czął się); fervidissimum tempus
coeperat; bellum coeperat.**

**Coepo, 1. częstotli. rozpoczynać,
z przyp. 4 fugam; z tryb. bezok.
diffidere.**

**Coeptum, i, n. dzieło zaczęte, za-
miar, przedsięwzięcie, c. immane,
andax; coepa enuntiare.**

**Coeptus, us, m. zamiar, zamysł,
zwykle w licz. mn.**

**Coörcoo, ercui, erciturum, 2. obej-
mować, wstrzymywać, aby się co
nie rozeszło, coeret vitta capillos,
fibula vestem, ograniczać, ograd-
zać, hamować, Euphrates crepidi-
nibus coeretur; amnis ripis coer-
citus; frenis ora equorum; vitem
(obcinać); intra muros coeretur
hostis; —przenoś. numeris verba
(ująć w miary wierszowe, wiersze
pisać); powściągać, na wodzy
trzymać, seditioem, cupiditates,
impetum, aliquem, milites; karać,
harcąć; civem multā, vinculis, ver-
beribus, suppliciis.**

**Coercitor, oris, m. trzymający na
wodzy; disciplinae militaris, utrzy-
mający karność wojskową.**

**Coetus, us, m. zebranie, zgroma-
dzenie, hominum virorum.**

**Coeus, i, m. jeden z olbrzymów
ojciec Latony. [władnie.**

Cogitato, przysł. rozmyslnie, u-

**Cogitatio, ónis, ż. a) myślenie,
rozmyślanie, cogitatioe, aliquid
complecti, comprehendere, percipe-
re (myśleć o czym, wyobrazić so-
bie), z przyp. 2. cogitationem ha-
bere argenti; b) myśl, mniemanie,
plan, przedsięwzięcie, postanowie-
nie, omni cogitatione ferri (zaj-
mować się różnemi planami).**

**Cogito, 1. myśleć, wyobrażać so-
bie, aliquid cum suo animo; stańd
cogitatum, i, n. myśl, zwykle
w licz. mn. W szczegól.: a) roz-
ważać coś, aliquid albo z 4 przyp.
i tr. bez.; także z nast. zdaniem
względném; b) o czym myśleć, miec
zamiar, chęć, postanowić, zamy-
ślać, facinus, scelus, parricidium,
nefas in aliquem; quod ad peri-
cium fuerat cogitatum; stańd cogi-
tata, zamiary; —przenoś. quid Au-
ster cogitet; 2) nie przech. my-
śleć, a) rozważać, zastanawiać się,
prius cogitare, quam conari; b)
namyślać się, być na co uważnym,
ad aliquid; de aliqua re; z nast.
ut; c) być usposobionym, si quid
amicie de Romanis cogitabis.**

**Cognatio, ónis, ż. pokrewieństwo,
propinqua (blizkie); longa (dalekie);
2) krewni, cognatione magna ho-
mo; —przenoś. związek, stosunek,
studiorum et artium.**

**Cognatus, a, um, krewny, z jedne-
go rodu, szczepu pochodzący, co-
gnatus Julo, corpora c. także:
rzeczow. krewny, krewniak; —prze-
noś. cognata vocabula rebus, wy-
razy dobrze rzecz malujące; nihil
est mentibus nostris magis cogna-
tum quam numeri, nic się nie znaj-
dzie, coby miało większy związek
z naszym usposobieniem jak har-
monia.**